

Wonderen heb je misschien in alle soorten en maten, maar ik ben er nog steeds niet van overtuigd dat ze ook zo klein en harig als Lady Gaga kunnen zijn

Het is grappig wat mensen een wonder noemen. Na papa's 'ongelukje' zei oma: 'Joe, het is een klein wonder dat je nog leeft.' Maar het was helemaal geen klein wonder, het was Eileen van de kapper en Eileen is absoluut niet klein of wonderbaarlijk. Als ze niet precies op dat moment haar hondje Lady Gaga had uitgelaten, had ze papa's bezorgbusje niet van de heuvel zien rollen en ook niet naar hem kunnen schreeuwen dat hij aan de kant moest gaan. Dus zoals ik al zei: geen wonder, gewoon goeie timing. Of redelijke timing, want hij brak wel zijn been.

Onze juf, mevrouw Walker, heeft weleens gezegd

dat het een wonder zou zijn als ze het schooljaar doorkwam zonder een van ons te wurgen. Aan het eind van groep acht leefde mijn hele klas nog... of dat dénk ik in elk geval. Dylan Katano is ergens na de herfstvakantie verdwenen, maar ik heb gehoord dat hij terug naar Japan is verhuisd. Maar goed, wat ik dus bedoel is dat het niet klopte wat juffrouw Walker zei. Het is helemaal geen wonder als je geen achtstegroepers wurgt, ook al waren we supervervelend.

Vroeger waren wonderen grootser. Hoewel je nooit zeker kunt weten of die wonderen wel echt gebeurd zijn. Charlie, Ben en ik hebben een keer geprobeerd een zak friet van de snackbar te delen. Dat betekende bijna het einde van onze vriendschap, en onze snackbar staat toch bekend om zijn grote porties. Hoe die Jezusmeneer er ooit in geslaagd is om drie vissen en een stapel boterhammen met vijfduizend mensen te delen is mij een raadsel. Mensen wilden waarschijnlijk heel graag geloven dat het echt gebeurd was.

Papa zegt dat de meeste mensen van een goed verhaal houden en dat als ze er blij van worden ze geen zin hebben om het door de waarheid te laten verpesten. Dat is deze zomer in Wales denk ik ook gebeurd. Mensen zagen wat ze wilden zien. En ze wilden wonderen zien.

Als iemand me begin juli had gevraagd wat ik daarvan vond, zou ik gezegd hebben dat de waarheid belangrijk is. Dat feiten belangrijk zijn. Toen waren feiten nog zo'n beetje mijn hobby. Sommige mensen verzamelen Pokémonkaarten, andere mensen verzamelen stickers, ik verzamelde feitjes. Weet je wat het is: als je een feitje eenmaal kent, kun je het voor altijd houden. Het blijft gewoon bij je en niemand kan het afpakken. Maar toen maakte ik deze zomer zoiets wonderlijks mee dat ik overal aan ging twijfelen.

HOOFDSTUK 1

Je moet waarschijnlijk iets meer over Ben en Charlie weten om te snappen hoe zij hierbij betrokken zijn geraakt

We hadden gedacht dat de zomer als volgt zou verlopen: Ben zou met zijn vader en zijn nieuwe stiefmoeder Becky naar Amerika gaan, Charlie zou met zijn ouders naar een of ander veganistisch kuuroord en ik zou thuis een beetje rondhangen met papa en oma. Maar dat ging dus allemaal niet door.

Zo op het eerste gezicht zou je misschien denken dat Ben het het best voor elkaar had. Maar dan ken je Becky nog niet. Zelfs Disney World weegt niet op tegen Becky. Oma zei dat ze wel meer vrouwen zoals Becky kende. Ik weet niet wie die vrouwen waren of

waar ze ze heeft leren kennen, maar ik kreeg de indruk dat oma geen fan was.

Op de laatste dag van groep acht zongen we met alle schoolverlaters een nogal schreeuwerige versie van 'Stap voor stap ga ik de wereld door', het afscheidslied van onze school. Daarna wenste juffrouw Walker ons en onze toekomstige leraren veel succes en bracht ze ons naar het plein, waar onze ouders ons kwamen ophalen. Tegen die tijd zag ze er al behoorlijk uitgeput uit. Ben had die ochtend vijf rollen Mentos in een fles cola gestopt en dat had een enorme fontein gegeven. Hij beweerde dat hij niet wist dat dat zou gebeuren, maar dat was natuurlijk gelogen, want vorig jaar had een opgewekte vrouw met een gestreepte panty en een **Ik ♥ Wetenschap**-button het in de klas voorgedaan.

Ik mocht naar huis lopen omdat papa na zijn ongeluk nog niet kon rijden en oma mocht niet meer rijden nadat ze tegen het oorlogsmonument in het centrum was gebotst. Ik geloof dat de dokter zei dat het kwam doordat ze guacamole in haar oog had, wat raar is, want ze at nooit buitenlands eten. (En ze kon me ook niet ophalen omdat ze inmiddels dood was, maar dat wist ik toen nog niet. Ik vertel het nu vast zodat je weet dat er straks een zielig stukje komt.)

Ben, Charlie en ik liepen het plein af – ik wilde naar de kiosk om mijn naschoolse zak chips te kopen – toen Bens nieuwe stiefmoeder Becky aan kwam rijden in hun nieuwe Range Rover en het raampje liet zakken. Ze droeg een heel laag bloesje dat oma ‘vragen om aandacht’ genoemd zou hebben.

‘Hé jongens!’ Ze lachte met een heleboel tanden. O, ik heb een weetje over tanden: misschien leuk om even mee te schrijven, want dit is echt een goeie. Volwassen mensen hebben tweeëndertig tanden. Wat in het dierenrijk niet heel veel is. Veel mensen denken dat haaien de meeste tanden hebben, maar dat is niet zo. De segrijnslak heeft meer dan veertienduizend tanden. Zelfs Becky heeft er niet zoveel.

Charlie floot en zei iets gènants als: ‘Je nieuwe moeder is echt te gek!’

Dat vond Ben niet leuk en hij gaf Charlie een duw, maar niet heel hard. Volgens Ben heeft Charlie geen filter. Hij zegt gewoon alles wat er in hem opkomt. Volgens mij heeft Ben gelijk.

Maar goed, Becky zwiepte haar lange blonde haar naar achteren en duwde haar enorme zonnebril omhoog. ‘Stap maar snel in, Ben, want je moet nog naar de kapper voordat we op vakantie gaan. Je ziet er veel te slonzig uit.’

Ben zag er helemaal niet slonzig uit. Hij heeft een supercoole golvende kuif. Soms laat hij zelfs zigzaglijnen of patronen in de zijkanten scheren. De meisjes leken het heel leuk te vinden. Of in elk geval leuker dan het kapsel dat oma mij met de kartelschaar had gegeven, waardoor ik ineens een soort zigzag-pony had. Ze zei dat dat ook door de guacamole kwam.

Ben vond het duidelijk rot dat Becky hem slonzig noemde. Hij neemt zijn haar heel serieus. Hij duwde zijn handen in zijn zakken en mompelde zo zacht dat Becky het niet kon horen maar ik wel: ‘Ze is mijn nieuwe moeder niet. Ze is geeneens familie.’

Becky hield niet van wachten. Haar gezicht werd een beetje lelijk en ze riep: ‘Benjamin!’

Hij leek te krimpen en mompelde: ‘Bén.’

Iedereen weet dat hij een hekel heeft aan de naam Benjamin. Maar ik geloof niet dat dat Becky iets kon schelen, want ze rolde met haar ogen en zei: ‘Niet zeuren, Benjamin – instappen, nu. We komen te laat.’

Charlie en ik keken elkaar aan toen Ben achterin ging zitten en het portier dichtsloeg. En ook al ging hij naar Disney World, ik had toch medelijden met hem.

Becky toeterde en was blijkbaar vergeten dat ze boos was, want haar grote rode lippen gingen weer uit elkaar voor nog zo’n gigantische glimlach. Ze

schreeuwde ‘Fijne zomer, jongens!’ uit het raampje en scheurde met gierende banden weg.

Zodra de auto de hoek om was, slaakte Charlie een diepe zucht en zei: ‘Ben heeft echt mazzel. Zijn nieuwe moeder is fantastisch.’

Dit bedoel ik met dat Charlie geen filter heeft en alles eruit flapt. Ik keek hem chagrijnig aan en zei: ‘Charlie, we hâten Becky, weet je nog?’

Hij blies zijn wangen bol. ‘Jawel, maar...’

‘Geen gemaar.’

Daarna haalde hij me over om geen chips te halen en in plaats daarvan met hem naar de snackbar te gaan. Hij zei dat hij ‘een laatste avondmaal’ wilde voordat hij naar Kamp Sojaboon moest voor de jaarlijkse detox van de familie Anderson. Charlies moeder eet sinds drie jaar veganistisch en hij klaagt nog steeds dat zijn hele leven verpest is.

Hij bestelde een gezinsemmer bij Kentucky Fried Chicken en terwijl hij de botjes afkloof bleef hij maar doorzeuren over wat een verschrikkelijke zomer het voor hem ging worden bij *Gezonde Kinderen = Gelukkige Kinderen*, waar hij alleen maar avocado’s zou mogen eten.

Ik wou dat ik toen al had geweten wat er écht ging gebeuren, want dan had ik meteen een einde gemaakt

aan zijn gemakker. Maar dat was niet zo, dus hoorde ik braaf zijn plannen aan over dat hij snoep in zijn pyjama ging naaien en chips ging verstoppen in zijn slaapzak, en ondertussen dacht ik alleen maar dat mijn zomervakantie veeeeel erger ging worden dan de zijne.

HOOFDSTUK 2

Oké, ik heb je gewaarschuwd voor het zielige stukje. Ik moet het vertellen, want als oma niet dood was gegaan, had mijn SUPERWONDERLIJKE reis nooit plaatsgevonden

Ik moet toegeven dat ik in een niet al te best humeur was toen ik thuiskwam. Maar dat was misschien ook niet zo gek: ik had een hele zomer zonder plannen en zonder vrienden voor de boeg. Ik sloeg de hoek om naar mijn huis en zag Eileen die Lady Gaga aan het uitlaten was. Met ‘uitlaten’ bedoel ik dat ze met een plastic zakje om haar hand stond te wachten terwijl Lady Gaga op de stoep haar behoefte deed. Ik probeerde om haar heen te lopen, maar ze trok een heel raar gezicht – Eileen, niet Lady Gaga.

Ze hield haar hoofd schuin en zei: ‘Arme schat. Als